

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоинствени за нивното време...

Наслов на оригиналот

After the kiss

© 2013 Lauren Layne

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

А што по бакнежот?

Лорен Лејн

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Прва глава

ЏУЛИ ТРИН ИМАШЕ ИЗГРАДЕНО кариера од вљубување.

Но од останување така вљубена изгубена? Па не баш.

Но шефицата на Џули очигледно не беше добро информирана.

„Малку сум збунета“, рече Џули полека, наведнувајќи се нанапред со љубезна насмевка. „Што рече дека сакаш да пишувам?“

Превод: Ти си се збунила нешто. Јас не пишувам такви срања.

Камил Бишоп се наведна наназад во фотелјата и почна да ја проучува Џули со збунетост во погледот. „Мислев дека ќе се израдуваш на ваква едноставна задача по онаа од минатиот месец“.

Џули ги испапчи усните и подразмисли малку. Задачата минатиот месец *навистина* беше исцрпувачка. Документирањето на седумте типа на прв бакнеж навистина бараше многу истражување.

Пријатно истражување.

Но ова? Текст на полни две страници под наслов „Како да ја пренесете врската во следната фаза?“

Што ли си мислеше Камил со таа главата? Ова беше женското списание *Stiletto*, а не доктор Фил. И сè во *Stiletto* се вртеше околу секс и шминка и високи штикли, а не партнерства и ебени дрвени клопки.

Климавиот и здодевен пост-меденмесечен период едноставно не беше домен на Џули. Што не значи дека таа немаше еден куп други вештини.

Прв состанок? Имаше мажи што буквално ја молеа за тоа.

Прв бакнеж? Тоа за неа беше одамна совладана уметност.

Прво губење на гаќичките во неговите чаршави? Тоа не беше ама ич никаков проблем.

Ова не значи дека Џули ги имаше усовршено само најголемите, најклучните моменти и техники во уметноста наречена состанување. Таа исто така беше интимно запознаена и со финесите на посуптилните моменти - оние клучни моменти кога губиш здив и си помислуваш, *Да, ова*. Џули можеше детално да ја објасни секоја нијанса на палетата на рандевуата, од вртоглавата еуфорија кога неговата рака ќе ја допре твојата до скокотот во стомакот кога неговиот поглед ќе го задржи твојот некоја секунда подолго од нормалното. А тука беше и нејзиниот омилен момент: задоволството длабоко до коска кога ќе го насмееш за првпат - но вистински да го насмееш, да ја извлечеш онаа *природна, вистинска* насмевка од него.

Повеќето жени си мислеа дека овие моменти едноставно се случуваат, си доаѓаат сами по себе. Но Џули Грин не беше толку наивна. Таа многу добро знаеше дека овие моменти се *создаваа*.

А што се однесува до она што се случуваше *по* сите тие добри работи?

На Џули навистина не ѝ беше гајле. Ама ич, ич не ја болеше уво.

Немаше никаква потреба да види како изгледа првата караница и немаше никаква желба да ги запознае неговите родители. Не беше заинтересирана да види како е

да ги најдеш неговите валкани боксерки во твојата корпа со алишта за перење или да направи место во нејзиниот тоалет за машки брич.

Сево ова беше билет за еден правец до нејзината лична замисла за пеколот: да гледаш филм дома со дечко ти во петок или сабота навечер.

Џули имаше откриено дека жените во Њујорк беа во страшна заблуда и страшно погрешно ги користеа ваквите вечери - ајде да ги наречеме *филмски вечери* - како некој репер за да оценат колку беше блиску или далеку типот од тргнување кон олтарот. На крајот на краиштата, ако на типот не му беше проблем да помине петочна вечер дома пред телевизор наместо во стриптиз клуб, мора да беше страшно заљубен и скротен, зар не?

Погрешно. Многу погрешно.

Ваквите вечери кога се седи дома и се гледа филм беа само уште еден начин да се каже дека ти не сакаш да се мачиш да се дотеруваш за него, а нему не му е гајле.

Џули живееше во страв од моментот кога ексклузивните вечери и коктел забави ќе останат во минатото, а светлата точка на викендот ќе биде излежување во хеланки и гледање акции или прекрасни луѓе како се бакнуваат на екран.

Најсекси дел од тоа сценарио беше путерот на пуканките.

Таа згрозено се стресе.

Џули Грин не беше за *филмски вечери*. Џули Грин не седеше дома пред телевизор со дечко во петок навечер.

„Камил, види“, се обиде уште еднаш. „Не е дека не ги почитувам твоите предлози...“

„Ох?“ Камил ја накоси главата, а нејзината хемиски исправена коса до под вилицата малку се заниша и Џули се вкочани. Во текот на годините, Џули имаше научено дека можеше да се дознае многу од обично неподвижната коса на Камил - кога нејзината коса ќе почнеше да мрда, тоа секогаш беше знак дека нечиј живот ќе отиде во мајчината.

И сè досега, тоа никогаш не беше животот на Џули.

Во шесте години откако работеше за Камил како колумнистка со полно работно време, ова беше првпат Џули да добие строга наредба за тема за нејзините колумни. Дури и на почетокот, кога штотуку имаше дипломирано и немаше никакво посебно искуство, освен неколку месеци практикантска работа, Камил секогаш ѝ оставаше одврзани раце и ѝ даваше голем избор на општи теми за пишување од кои можеше да бира самата.

Џули знаеше дека Камил ѝ веруваше. Па што беше работата сега одеднаш со ова наредување и покажување сила?

Немаше никаква логика. Џули беше една од најдобрите колумнистки во Stiletto и двете беа свесни за тоа. А Камил секогаш ги охрабруваше своите вработени да пишуваат за она што го знаат најдобро, за она што им е силна страна. Доменот на Џули беа самците со сон за вљубување. А по остварувањето на тој сон... е тогаш веќе беа препуштени сами на себе.

Џули се подисправи малку на столчето.

Чекај малку, не. Тоа не беше баш точно. Читателите имаа каде да се обратат откако ќе завршеа со забавниот дел од состанувањето.

Грејс Брајтон.

„А зошто не ѝ ја дадеш задачава на Грејс?“ праша таа возбудено. „Таа ти е гуру за врски“.

„А јас па мислев дека и ти и Грејс *двете* сте ми гуруа за врски“.

„Така е“, се согласи Џули брзо. „Само што двете си имаме свое поле на експертиза. И сè што е поврзано со долги врски е во доменот на Грејс“.

Камил ги испапчи усните, денес шокантно прелиени со дреч розов течен кармин. „А како би го опишала твојот домен?“

Џули фрустрирано почна да тропка со штиклата под бирото.

Камил многу добро знаеше која беше специјалноста на Џули. Знаеја сите во канцелариите на Stiletto. Ма да му се плукнам, половина од жените во Менхетен ја знаеја Џули по име. Знаеја што означуваше таа. Stiletto беше најпознатото списание во земјата, каде што сите копнееја да работат. А одделот *Рандевуа, Љубов и Секс* беше оддел за кој сите умираа да пишуваат. И Џули, Грејс Брајтон и Рајли МекКена беа Рандевуа, Љубов и Секс респективно.

Џули одговори полека. „Моја специјалност се пеперутките во стомакот, првите бакнежи, како да го натераш да ти се јави. Знаеш, состанувањето“.

„Мм-хмм. И како тоа жените преоѓаат од тие неколку први возбудливи состаноци на пријатните, спокојни долги врски за кои пишува Грејс?“

Џули се блокираше. Навистина немаше како да ѝ каже на главната уредничка на најголемото женско списание во земјата дека никогаш се немаше ни помачено да размисли што следува *отпосле*. И да, можеби некој ќе речеше дека Џули беше плитка и површна. Но таа можеше да се обложи дека истиот тој некој веројатно не беше излезен на состанок со години. Или го поминуваше секој петок во хеланки пред телевизор.

„Хмм, па... Претпоставувам дека врската едноставно еволуира“, одговори Џули конечно.

„Како?“

„Со вистинската личност, едноставно се случува. Тоа е мистеријата на она што ја прави вистинската љубов толку посебна“.

Човече, уште малку и ќе повратам.

Камил затресе со главата. „Тоа не е доволно. И самата ги имаш видено писмата од нашите читатели. Тие сакаат да знаат нешто поконкретно. Ги интересираат деталите. Ова се жени што веќе стигнале до третиот состанок. Има некои што стигнале дури и до седмиот. Но што сега? Како да тераат натаму? Како да ја пренесат врската во следната фаза?“

Фустанот без ракави на Кејт Спејд што го носеше

Џули одеднаш ѝ стана некако премногу тесен околу вратот.

„Ако не Грејс, тогаш Рајли може да ја земе задачава“, рече Џули, фаќајќи се за сламки како давеник. „Знаеш што, мислам дека таа одамна бара како да си го прошири фокусот и малку да одмори од сексуалните работи. Можеш ли да замислиш? Може да го напише ова под наслов ‘Надвор од спалната’ или така нешто“.

„Џули“, рече Камил со воздишка, „Грејс и Рајли си имаат смислено приказни за следните неколку броеви. Јас веќе им ги одобрих“.

„Ако сакаш некој план или распоред за моите идеи за следни приказни, не ми е проблем да...“

„Јас веќе одлучив“.

Добро, значи не можеше да ја разубеди Камил со логика. Време беше да ја нападне слабата точка на уредничката: самото списание.

„Не сум баш сигурна дека ова ќе биде најдобро за *списанието*“, рече Џули скромно. „Затоа што јас немам никакво искуство со... знаеш... долгорочните работи“.

Но Камил не го загризуваше мамецот. „Па што? Ти мислиш дека секој новинар во нашава канцеларија има лично искуство за сè што пишува?“

Јас да, си помисли Џули. Или барем имав досега.

„Џули, ајде малку разгледај наоколу. На што ти личи ова тебе?“

„Хм, на канцеларија?“ Или поточно на страшно модерна, страшно софистицирана аголна стаклена канцеларија со поглед кон Централ Парк.

„Баш така. Ова е канцеларија на списание. Ова е новинарство, а не твојот розов крзнен дневник“, избувна Камил. „Ако ти не си го доживеала тоа лично, тогаш разговарај со жени што поминуваат низ таа фаза. Направи го она што го правиш секогаш - нурни се во главите на нашите читатели и одговори им на тешките прашања“.

Џули едвај се воздржа да не воздивне затоа што

знаеше дека битката беше изгубена, привремено. Камил беше една од оние страшни жени што се имаше пробиено до врвот на синцирот на исхрана со тоа што имаше челични јајници и дарба да расплакува луѓе. Џули отсекогаш сметаше дека ако некој направеше филм за животот на Камил неа ќе ја глумеше или некоја остра како Кетрин Хепберн или некоја неописливо страшна како издрогирани Роберт Де Ниро. Таа беше нежна како ајкула-чекан и под еднакво пријателски настроена.

Во секој случај, Камил беше во право барем за една работа: овој текст можеше да се напише со малку истражување и стратешко воспоставување контакти. Дипломата на новинарскиот отсек на универзитетот во Јужна Калифорнија ја имаше научено Џули дека во медиумите понекогаш беше поважно *кого* знаеш отколку *што* знаеш.

Но Џули имаше развиено еден свој вид на новинарство во текот на годините, новинарство што беше тесно поврзано со нејзиниот дистинктивен личен глас. И страшно мразеше кога не можеше лично да зборува на одредена тема.

„Значи океј сме?“ праша Камил, станувајќи за да ѝ даде до знаење дека разговорот беше завршен.

Ич не сме океј.

„Дефинитивно“, одговори Џули со самоуверена насмевка.

Камил веќе го имаше земено својот мобилен телефон и ѝ се дереше на вработената во некој дуќан за хемиско чистење. Нешто за бели дамки на црн фустан. *Непријатно.*

Џули тивко излезе од канцеларијата и веднаш ја опколија вообичаените звуци што се слушаа во Stilleto во петок попладне. Атмосферата во овие канцеларии во Менхетен беше напната дури и деновите кога немаше толку многу работа, но до крајот на неделата стануваше максимално наелектризирана.

Вработените овде во најголем дел беа жени, со

неколку мажи со страшно истенчен вкус за мода. Каде и да се свртеше, гледаше слаби колкови седнати на бирото на некој колега, озборување, планови за вечерта и шминкање на малите огледалца што висеа на ѕидовите на преградите со кои беше одвоен просторот за работа на вработените.

Да беше обичен ден, Џули ќе почнеше да врти наоколу, обидувајќи се да дознае да не случајно некој имаше слушнато нешто што таа уште не слушнала. Тоа главно ѝ беше навика; Џули не можеше да се сети кога последен пат била последната што дознала за некоја забава. Тоа што беше на врвот од скалата во Stiletto исто така значеше дека беше и на врвот на социјалната скала во Њујорк. Девојките од одделот *Рандевуа, Љубов и Секс* не мораа да молат за покани за забави.

Џули се упати кон кујната каде што Камил секогаш имаше по некое шише шампањ за разни прослави и унапредувања.

Шампањот денес на Џули ѝ требаше од друга причина - како терапија.

Ако веќе мораше да пишува за качување на врската на повисоко ниво, заслужуваше барем прво да се напие. А Рајли и Грејс секогаш беа расположени за *happy hour* на работа.

„Ох, Џули, баш ми е мило што дојде“.

Џули се фати за стомакот како да ѝ се приповраќа. *Проклетата Кели што секогаш нагласуваше дека името ѝ се пишува со „и“, а не со „у“*. Требаше да го грабне шампањот порано. Многу порано.

Џули често се чудеше како тоа судбината ја имаше благословено со детство без непријатели. Во нејзиниот живот немаше некој силеција од школскиот двор, немаше некоја ривалка во средно, впрочем, немаше никакви средношколски драми. Но сега знаеше дека судбината всушност ѝ помагала да си ја чува енергијата за излегување на крај со нејзината најголема непријателка во животот како возрасна: Кели Кирнс.

И покрај тоа што гнаснага историја на Џули и Кели беше баш како за таблоидите, тие во најголем дел се трудеа да не ја мешаат со работата и да се игнорираат една со друга по секоја цена. Но одвреме-навреме, минијатурното тело на Кели очигледно не беше способно да го задржи во себе целиот отров што го имаше во неа, па дел од тој отров се излеваше и прскаше - обично во правец на Џули.

„Што има, Кели?“

„Како прво“, Кели крена еден ковчест прст. „Од службениот шампањ ли е тоа? Јас отсекогаш сум мислела дека пиенето на службените пијалаци треба да биде авторизирано од страна на Камил“.

Џули погледна надолу во шишето што го извади од фрижидерот со одглумено каење. „Во право си, Кели. Што велиш вака да направиме: ти оди кажи ѝ ги *моите* тајни на Камил, а јас ќе одам ќе ѝ ги кажам *твоите*. Како ти звучи тоа?“

Кели презриво ги стегна усните во тенка линија, а Џули му одолеа на нагонот да се изнасмее. Знаеше дека Кели нема да зуцне за шампањот. Не дека на Камил ѝ беше гајле. Сè што ја интересираше Камил беше нејзините вработени да не ги пречекоруваат крајните рокови и колумните да им бидат уникатни и секси, во потполна согласност со модерниот калап на Stiletto. На Камил не ѝ беше гајле дали на нејзините девојки им требаше малку винце за да го постигнат тоа.

„Има ли нешто друго?“ праша Џули. „Освен твојата загриженост за мојот цигер и службените пијалаци?“

„Има, да“, рече Кели, префрлајќи ја долгата руса коса преку едното ковчесто рамо. „Ме замолија да го исчистам фрижидерот...“

„Знаеш дека нема постојано да бидеш толку напната и нервозна ако некогаш ставиш нешто од таа храна во уста, така?“

„...и додека го чистев најдов еден чуден сендвич. Го пишува твоето име на него“.

А што по бакнежот?

Џули погледна надолу во сендвичот во фолија во раката на Кели. „Аха, мој е, од минатата недела. Го изедов пола и го заборавив“.

Кели затресе со главата со одглумена добродушност. „Ова е залудно фрлање храна, Џули. И мислам дека зборувам во име на целата канцеларија кога велам дека ни ѝ смачено од тоа што ти упорно ја злоупотребуваш твојата моќ“.

„Мојата моќ? А што тоа би можела да уништам со недојаден сендвич со мисиркино? Денот на Благодарноста?“

Кели воздивна. „Немам намера да се карам“.

А бе ич немаш.

„Сакам само да кажам дека сите мораме да ја делиме кујната и добро би било ако дури и колумнистите со подолг стаж си чистат откако ќе завршат со јадењето“, рече Кели.

„Добро“, рече Џули, ставајќи го шампањот под пазува и грабнувајќи го сендвичот од Кели. Направи еден чекор десно и го фрли во корпата за губре. „Океј е сега? Или има и некоја шолја од кафе што не сум ја вратила на место или пенкало што сум го оставила некаде?“

Кели пукна со прстите. „Знаеш што, штотуку ми текна нешто друго. Сакав да те замолам да ме известуваш како ти оди со текстот за августовскиот број“.

Џули фркна со носот. „А зошто би го правела тоа?“ *И што се мачиш да прашуваш не ми е јасно? Двете знаеме дека само ќе ми ги украдеш идеите кога ќе ти притреба.*

Очите на Кели се ококорија. „Камил не ти кажа?“

Џули се здрви. „Што да ми каже?“

„За твојата задача за август? Приказната за врските? На Камил ѝ е страв дека можеби нема да можеш да ја напишеш“.

„А ова е твој проблем затоа што...?“

Кели ѝ упати една слатка насмевка. „Јас сум ти замена. Ако твојата приказна не е доволно добра, Камил ќе ја пушти во печат мојата“.

Лорен Лејн

Ох, има да се прашаме за тоа.

Со едно остро, насилно движење, Џули го отвори шампањот и го надигна шишето уште додека излегуваше од кујната, а внатрешно вриеше од бомбата што ѝ ја фрли Кели.

Имаше само една работа што беше полоша од тоа што мораше да ја пишува оваа приказна.

А тоа беше Кели-со-и да ја пишува наместо неа.

Филмски вечери, еве ме доаѓам.

Втора глава

„КАМИЛ МИ НАЗНАЧИЛА замена, Грејс. Замена“.

Грејс Брајтон грабна две чаши за шампањ и ѝ ја подаде едната на Џули. „Ама го кажуваш ова, како да е нешто вулгарно. Што е толку страшно? И за мене назначи замена во февруари. Тоа е само мерка на претпазливост“.

„Тебе ти назначи замена затоа што требаше да правиш ласерска операција на очи една недела пред крајниот рок и таа беше убедена дека ќе ти отпаднат очите. Јас сум жива и здрава, фала Му на Бога“.

„Знаеш дека шампањот не се пие на екс како текила, така?“ праша Грејс, гледајќи ја Џули како ја надига чашата.

Џули само ги крена рамениците. „Што да ти кажам? Не можеме сите да бидеме софистицирани како Џеки Кенеди“.

Но Грејс можеше. Грејс Брајтон беше класа жена. Таа имаше едно од оние страшно женствени тела на кои совршено им стоеја кашмирски џемперчиња и старовремски летни фустани; крупни кафени очи и долга костенлива коса, толку сјајна што можеше да се користи како огледало. Многу беше лесно другите жени да мразат

таква жена како неа, но Грејс беше толку проклето добра што човек не можеше да не ја засака и да не почне да се дружи со неа во надеж дека барем дел од нејзината совршеност ќе прејде на тебе.

„Да не ја виде Рајли некаде?“ праша Грејс разгледувајќи наоколу во потрага по третиот член на нивното трио. „Рече дека ќе не чека овде уште пред десет минути“.

Овде беше Музејот на модерна уметност, повеќе познат како МоМА. Искрено, тоа беше последното место на светот каде што Џули сакаше да биде, но присуствувањето на добротворните настани како вечерашниот беше премолчен дел од описот на нивните работни позиции и обврски. Камил обожаваше да ги покажува девојките од *Рандевуа*, *Љубов* и *Секс* како првокласни наградувани коњи за да импресионира потенцијални инвеститори и големи компании што ќе се рекламираат во списанието.

Њујорчаните обожаваше да дискутираат за своите сексуални животи дури и повеќе отколку што го обожаваше самиот секс, па нивното мало трио имаше стекнато репутација меѓу елитата. Како резултат на тоа, скоро секоја вечер имаа некаква социјална обврска во текот на која од нив се очекуваше да им угодуваат на жените желни за нивните совети и да се бранат од напалените мажишта кои ги интересираше дали во приватниот живот го практикуваа она што го пишуваа во нивните колумни.

„Ене ја“, рече Џули покажувајќи со главата кон Рајли.

Грејс тивко свирна. „Свесна ли е дека ова е хуманитарен настан за собирање средства за образование, а не конвенција на Плејбој?“

„Што да прави, посилено е од неа“, рече Џули, пивнувајќи од шампањот уште еднаш. „Таа би можела да облече и шатор наместо фустан и сексапилот пак ќе зрачи од неа“.

Џули беше свесна дека таа и Грејс беа убави и zgodни девојки, но Рајли МекКена беше апсолутно прекрасна. Вечерва очигледно имаше решено да оди со шемата секс бомба затоа што црвениот свilen фустан што го носеше малку излегуваше од границите на пристojното. Долгата

црна катран коса ѝ беше собрана во високо опавче, а темната шминка на очните капаци уште повеќе ги истакнуваше нејзините ледено сини очи.

„Мајко мила, ми се чини дека дури и *јас* почнувам да се палам кога ја гледам“, промрморе Грејс.

„Не се секирај, нема да му кажам на Грег“.

Џули внимателно го контролираше изразот на лицето за да не направи згрозена гримаса. Грејс и Грег Парсонс беа во врска уште од пубертет и беа еден од оние неподносливи парови што си ги довршуваат речениците. Дури и нивните имиња, Грег и Грејс, звучеа како да беа ликови од некоја ужасна романтична комедија од педесеттите. Да не правиме муабет за тоа дека беа крал и кралица на филмските вечери. Џули ги имаше видено дупките што ги имаа направено со газозите на нивната софа.

И сè тоа ќе беше океј ако Грег беше доволно добар за Грејс.

Но не беше.

Немаше теоретска шанса Џули да ѝ го каже тоа на Грејс, но нејзиното самопрогласено експертско мислење беше дека Грег Парсонс беше тешка свиња. Не ѝ се допаѓаше тоа што никогаш не му текнуваше да каже *фала* за начинот на кој Грејс му го управуваше и водеше целиот живот. Не ѝ се допаѓаше тоа што зјапаше во газозите на келнерките секогаш кога Грејс ќе отидеше во тоалет.

И *дефинитивно* не ѝ се допаѓаше тоа што знаеше дека Грег еднаш ѝ се пуштил на Рајли откако Грејс си отиде дома со главоболка од една забава.

Рајли инсистираше да заборават на тоа. Велеше дека било само лоша шега затоа што многу испил.

Но Џули не беше толку сигурна.

Во секој случај, немаше намера да се меша во љубовниот живот на нејзината најдобра пријателка. Побезбедно беше да се меша во љубовните животи на *сите други* преку нејзините текстови во Stilleto.

„Здраво, убавици мои“, рече Рајли бакнувајќи ги

набрзина, внимателно за да не си го истури шампањот. „Ја има ли видено некој Камил?“

„Уште не“, рече Џули. „Мислам дека имаме уште неколку минути додека да се појави“.

„Фала Му на Бога - ми треба еден пијалак прво. Па, за што се разговара?“

„Џули ми се жали за лошата задача што ја добила од Камил“, рече Грејс.

„Ох, да?“ праша Рајли. „Со што заглави? Херпес? Анални чепови? Некрофилија?“

Некрофилија? Џули зјапаше во својата најдобра пријателка. „А бе што е проблемот со тебе? Реков дека е *ужасно*, не комплетно забегано“.

Рајли ги крена рамениците. „Е добро де... што е приказната?“

Џули го стиши тонот. „Треба да пишувам за *пренесување на врската во следната фаза*“.

Рајли зјапаше во неа неколку секунди, а потоа збунето ја погледна Грејс, која ги крена рамениците. „Тоа е сè? Па што си толку потресена? Темата ти е новинарски сон. Можеш да го напишеш тоа со затворени очи“.

Џули ја испразни чашата. Очигледно мораше да им нацрта. „Не, јас не знам како да пишувам на темата затоа што никогаш не сум го доживеала тоа“.

„Што не си доживеала?“

„Не сум доживеала, односно не сум дозволила моја врска да прејде во следната фаза“.

„Е како не“, рече Рајли одмавнувајќи со раката. „Ти си кралицата на врските. Само во текот на оваа година беше со Ерик, Грахам, Џејсон, Мет и Бен. А лани беше со Стивен, Ден, Бред, и чекај да ми текне, кој друг...“

Џули го крена показалецот. „Чекај малку сега. Правиш да звучам како некоја ороспија. Тоа што излегував со тие момци не значи дека *спиев* со нив“.

Рајли ги размрда веѓите. „Добро, не со сите. Но со повеќето“

Џули дофати нова чаша шампањ од еден од келнерите и се обиде да изгледа секси и мистериозно. Рајли разочарано воздивна. „Ти не си спиела со *ниеден* од нив, нели?“

Како го кажа тоа, звучеше како Џули да беше некоја забегана - како да глумеше финичка срамежлива душичка. Но добро, Рајли беше секспертот на Stiletto. Џули повеќе беше срциња и цвекиња и... Ајде да речеме дека беше малку попробирлива за мажите со кои спиеше.

„Спиев со Грахам по пет или шест состаноци“, се побуни Џули.

И катастрофа беше. Но девојките не мораа да го знаат тоа.

„И никогаш не се гледав со никој од нив подолго од месец-два и така ми беше најдобро. Така *сакав*. Ми ја сфаќате поентата сега? Јас не можам да пишувам за следната фаза или следното ниво затоа што никогаш не сум го доживеала тоа, никогаш не сум *била таму*“.

„Па што?“ рече Рајли, мавтајќи му на еден од келнерите во смокинг кој практично дотрча до неа за да ѝ донесе шампањ. „Тогаш доживеј го“.

„Е па не можам туку-така да извадам врска од газоб, Рај. Како можам да ѝ дадам личен шмек на приказна за нешто што никогаш не сум го искусила?“

„Интервјуирај жени што го искусиле тоа“, рече Грејс практично и звучеше буквално исто како Камил.

„Изведи нешто како тајна задача“, рече Рајли во буквално истиот момент.

Џули застана со чашата со шампањот на половина пат до устата. Заинтересирано зјапаше во Рајли. „Продолжи. Тајна задача. На што точно мислеше?“

„А мојата идеја?“ праша Грејс.

Џули ја игнорираше неа. Воопшто не беше заинтересирана за некаков си општ, блуткав натпис напишан врз основа на интервјуа и туѓи искуства. Таа со години работеше на личниот и интимен аспект на нејзините текстови и немаше намера да дозволи сè да падне во вода сега.

„Пристапи ѝ на задачата како таен агент“, повтори Рајли. „Ако не си заинтересирана за сериозна врска, едноставно глуми дека си“.

„Речете ми дека се шегувате“, рече Грејс. „Тоа не е во ред. Не е во ред ни да се преправаш дека се *вљубуваш*, но да се преправаш дека *вистински сакаш* некого, дека сакаш сериозна врска? Тоа е злбно“.

„Па не мора да биде некоја вистинска страшна љубов“, промрморе Џули, загревајќи се малку за идејата. „Би можела само да ги брцнам врвовите од прстите во светот на сериозните врски. Да најдам некој фин, сериозен тип што си бара жена и да видиме што ќе се случи“.

„Баш така“, рече Рајли одобрувачки. „И откако ќе ги брцнеш прстите во водата на сериозните врски, ќе гледаш само навреме да го повлечеш капачето за испуштање на водата пред кадата премногу да се наполни. Тоа не би било многу поразлично од нормално состанување. Едноставно ќе видиш како е, ќе провериш дали би можело да излезе нешто од тоа“.

„Само што нема да излезе ништо“, рече Џули. „Дефинитивно нема да излезе ништо“.

„Можеби не. Но *тој* нема да го знае тоа“.

Грејс офна. „Не ми се верува што слушам“.

„Ова навистина би можело да запали. Можеби навистина би можела да откријам, од прва рака, што прават сите тие здодевни парови откако ќе ги снема пеперутките и сите други забавни работи“.

„Еј!“ рече Грејс.

„Не ти и Грег, се разбира“, се поправи Џули. „Вие не сте здодевни“.

Но беа. Само малку.

„Па, како да го извадам ова?“ праша таа, повторно вртејќи го вниманието кон Рајли. „Од каде да почнам?“

Рајли нетрпеливо ги протри рацете. „Ах, тигрицата си го бара пленот“.

„Не дека сакам да бидам дел од оваа шарада“, рече

Грејс полека, „но вечерва може да ти е идеална прилика да најдеш таков човек“.

„Вечерва?“ Желудникот на Џули се згрчи. Таа мислеше дека ќе има барем неколку дена да се подготви прво.

„Нормално!“ рече Грејс како да дискутираа на некоја најсекојдневна тема. „Ова ти е хуманитарен настан за собирање средства за образование. Мислам дека голем дел од мажите овде вечерва ќе бидат посемејни типови од оние на кои би можеле да налетаат во бар или во дискотека во петок навечер“.

Рајли согласно кимна. „Да, за оваа работа ни треба некој што си бара сериозна жена, а не само секс за една ноќ. Ми се допаѓа како размислуваш, Брајтон. Сигурно може да најдеме некој здодевен, сериозен тип овде. Ако текстот ти треба за августовскиот број, ќе имаш подолго од месец дена пред да треба да ѝ ја предадеш првичната верзија на Камил. Ако почнеш веднаш, ќе имаш доволно време за работите да станат сериозни“.

Џули си ја гризеше долната усна. „Навистина мислите дека треба да се фрлам во потрага по маж на хуманитарен настан? Не е тоа малку... забегано и неморално?“

Грејс ги крена рамениците. „Чисто колку да се знае, јас мислам дека целава оваа работа е забегана. Но ако веќе си решила да го направиш ова, направи го барем како што треба“.

Џули почна да разгледува наоколу, забележувајќи веднаш со колку мажи во здодевни конзервативни костуми беа опкружени. Грејс беше во право. Вечерва беше добра пригода да се најде дечко за фиктивна долга врска. Но можеше ли таа да го изведе ова? *Требаше ли?*

Одеднаш, пред очите ѝ се појави надмено насмеаното лице на Кели. Знаеше дека ако не го направеше ова, тогаш таа ќе го чистеше фрижидерот за два месеци, а Кели ќе си седеше во моменталната канцеларија на Џули.

Немаше намера да дозволи да дојде до тоа.

„Па, како да го изведеме ова?“ праша Џули. Се трудеше да не ја забележат по гласот дека беше малку

исплашена. Досега навистина немаше обрнато внимание на должината на нејзините претходни врски, но сега одеднаш не можеше да мисли на ништо друго. Откако ќе ги снемаше пеперутките и флертот и саркастичните секси дофрлувања, откако страста ќе почнеше да блеее и сексот да станува здодевен... што ли правела тогаш луѓето?

„Ајде да се поделиме“, рече Рајли. „Така најбрзо ќе го прочешламе местово. Сите барајте некој тивок, богат, сериозен тип што ви личи дека би бил добар сопруг“.

„Да, тоа би требало да биде лесно како песна“, рече Џули цинично. „Не е дека 90% од жените овде не бараат некој таков“.

Но Рајли веќе беше тргната.

„Мразам кога прави вака“, промрморе Џули.

И Грејс тргна, но Џули ја грабна за раката. „Не ме оставај. Сè уште не“.

„Добро“, рече Грејс и љубопитно ја погледна. „Ене ја Камил онде. Сакаш да одиме да се поздравиме?“

Ох, секако. Ајде да одиме да ја видиме жената што ме фрли во овој хаос.

„Ма не, ќе ја избегнуваме некое време. Не сум расположена да дискутирам колку е прекрасна љубовта“.

Грејс толку брзо ја грабна за рака што ѝ се истури малку од шампањот.

„Мислам дека го најдов“. Грејс звучеше ужасно возбудено.

„Кого?“

„Типот. Тој што го бараш!“

„Ох, мислиш господинот Филмски Вечери“, рече Џули, разгледувајќи наоколу во потрага по некој од симпатичните господа во смокинзи што ги носеа послужавниците со шампањ.

„Што?“ Грејс збунето го збрчка носот.

„Нема врска“, промрморе Џули. „И како тоа мислиш го најде? Нема ни десет минути откако го смисливме

планот. Како успеа да ми најдеш дечко за фиктивна долга врска за петнаесет секунди?“

Но Грејс ги игнорираше нејзините прашања и изгледаше неверојатно гордо. „Не ми се верува дека не ми текна на него веднаш. Разговаравме викендов и спомна дека раскинал со девојката по неколкугодишна врска. Верувај ми кога ти кажувам дека овој човек *дефинитивно* е од оние што бараат врска“.

„Баш супер“, рече Џули и дофати уште една чаша со шампањ. Зар немаа некоја вотка тука? „Имам една идеја - што велиш ти да одиш да разговараш со него? Така ќе можете веднаш да почнете да одлучувате за менито на вашата свадба и имињата на вашите бебиња. А јас во меѓувреме ќе бидам онде на шанкот, ќе пробувам нови коктели и ќе уживам во флертот со нови мажи“.

Грејс не беше импресионирана од одговорот на Џули. „Немој да ми се правиш паметна. Ова е твоја идеја. Јас само се обидувам да ти помогнам“.

Да ми помогнеш? Со што тоа? Да си ја продадам душата?

Џули воздивна. „Добро, во право си. Каде е типот?“

„Не смееш да погледнеш веднаш. Наваму е свртен и ќе биде очигледно“.

„А што да направам тогаш? Да се удрам во него, да му истурам шампањ на кошулата и така да му се пуштам?“

Грејс изненадено ја погледна. „Тоа не ти е лошо!“

„Грејс. Катастрофа е! Тоа е најочигледниот трик што постои. Ако веќе тераме со такви клишеа, дај да му речам ‘Од каде си ми познат?’“

„Ох, ајде бе. На мажите не им е гајле колку си оригинална ако си згодна“.

Џули ја отвори устата да се побуни, но беше принудена да ја затвори. Грејс беше во право за тоа. Повеќето мажи ја ставаа оригиналноста некаде помеѓу вештините за плетење и ‘рчењето на листата со барања во поглед на жена.

Грејс пукна со прстите пред лицето на Џули. „Можеш да го изведеш ова. Само сконцентрирај се“.

Џули ѝ ја турна раката. „Добро, тренеру, подготвена сум. Кажми ми што треба да знам за типов?“

Грејс ги испапчи усните. „Чекај, се обидувам да се сетам на нешто интересно“.

Џули офна. Ова не беше добар знак.

„Да бидам искрена, не знам ништо друго, освен дека работи со Грег. И Грег ми има кажано дека бил воркохолик. Не бил многу друштвен, но секогаш е фин со мене на тие напуваните забави за луѓе од Вол Стрит по кои ме влечка Грег“.

Џули се заскрна. „Вол Стрит? Сакаш да се гледам со тип од Вол Стрит?“

„Не да се гледаш. *Да го заведеш.* И што им фали на момците од Вол Стрит? Грег работи на Вол Стрит“.

Баи така.

Џули си го замисли дечкото на нејзината најдобра пријателка: со неговите тегет костуми, неговата коса залижана наназад, предаторската насмевка и неспособноста да разговара за нешто друго, освен хартии од вредност и голф. Да не правиме муабет за неговата увереност дека карираните кошули и џемпери никогаш нема да излезат од мода. Џули беше толку згрозена што несвесно се стресе.

Како и да е, мораше да признае дека логиката на Грег беше во ред. Најголемиот дел од мажите што работеа на Вол Стрит си бараа жени за покажување пред народ. Им требаше некоја млада и убава за да ја покажуваат исто како што ги покажуваа огромните модерни станови на поткровје. Џули можеше да биде таква жена со малку труд. Млада и убава за покажување. Добро, тоа првото сè повеќе ѝ бегаше, но надоместуваше со пуш ап градник и афинитет за тренди коктели.

Можеш да го изведеш ова. Нема да биде ништо поразлично од претходните експедиции. Смешкај се. Гледај да немаш кармин на забите. Не дозволувај да види дека си пивната.

Мачкина кашлица.

„Добро, каде е?“ праша Џули.

„Онде кај чоколадната фонтана. Разговара со Ален Карсонс“.

Очите на Џули се ококорија. „Ален Карсонс од Трибун? Бившиот маж на Камил? Најголемиот непријател на Stilleto?“

Грејс покајнички се насмевна, а Џули преврте со очите.

Одлично. Ова стануваше сè подобро и подобро.

Доведувајќи го изразот на лицето до точка на индиферентност, Џули полека се сврте во правецот што го посочи Грејс. И веднаш ја забележа карактеристичната ќелава глава на Ален Карсонс. Се ширеа муабети дека си ја светнувал ќелавицата со свинска маст за специјални пригоди, но Џули имаше некое претчувство дека тоа беа само измислици на Камил. Се зборуваше дека нивниот развод бил спектакуларно хаотичен.

Нејзиниот поглед се префрли на човекот со кој разговараше Ален - висок тип во темен костум со светли тенки риги.

Риги. Чувај Боже.

Можеше да се обложи дека типов имаше и џебен часовник со синцирче.

„Грејс“, рече таа очајно. „Мислам дека не...“

„Дај му шанса“.

Џули длабоко вдиша и повторно го погледна. Можеби го потценуваше. Се смири малку и причека. Даде шанса да почувствува нешто, вибрација, струење, искра.

И... не почувствува апсолутно ништо. Типов беше како сув тост.

Ќе погодеше дека е брокер дури и да не ѝ кажеше Грејс. Физички беше во добра форма, но не премногу крупен и набиен. Кафената коса му беше некоја малку почоколадна нијанса од крзно на обичен глушец, а и покрај тоа што не можеше да му ја види бојата на очите од

оваа далечина, кај него немаше ништо за да ѝ даде надеж дека очите му беа нешто поинтересни од останатиот дел од него.

И типот носеше *очила*. Знаеше дека не беше во ред така да осудува, но просто не можеше да си замисли да ја возбуди некое типче со очила за гледање.

Но... ја накоси главата и уште еднаш добро го погледна: сериозниот израз на лицето, исполираните чевли и совршено избричената вилица. Грејс дефинитивно беше во право. Ваков човек плачеше за некое женче покрај себе.

Ако таа одиграше како што треба, можеше да го натера да ѝ јаде од рака до полноќ.

„Име?“ ја праша таа Грејс расеано.

„Некојси Мичел. Форд? Форбс?“

Мичел. Сè беше... дремка да те фати.

Човекот што го меркаа тапо му се насмевна на Ален и ни таа негова насмевка не успеа да разбуди апсолутно ништо во неа. Типчево беше поим за филмски вечери.

Џули си дозволи една мала победничка насмевка.

Мичел Форд/Форбс беше апсолутно совршен.